יום ג', ט"ו בתמוז תשס"ג (15 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ט"ו בתמוז**, הוא יום פטירתו של **ר' חיים בן עטר**, "אור החיים הקדוש", מגדולי חכמי מרוקו וארץ-ישראל. נולד בעיר סאלי שבמרוקו בשנת ה'תנ"ו (1696-5456) ונפטר בירושלים שנתיים לאחר שזכה לעלות לארץ-ישראל, ושנה אחרי שהגיע לירושלים.
בן למשפחה עשירה שהתייחסה למגורשי ספרד, האור החיים ירד מנכסיו ונאלץ לנדוד ממקום למקום. קודם הוא עבר מעיר לעיר בתוך מרוקו, ומאוחר יותר דרך ליוורנו שבאיטליה לארץ-ישראל. בליוורנו ה"אור החיים הקדוש" הדפיס חלק מחיבוריו, ושם הרביץ תורה ברבים ודרשות שהשפיעו מאד על שומעיהם. אך תשוקתו הגדולה היתה לעלות ארצה ולהקים ישיבה בירושלים. בראש-חודש אב בשנת תק"א (1741), הוא יצא מאיטליה עם קבוצת תלמידים ובני משפחותיהם וכעבור כחודשיים נחתו בחופי הארץ. הם עשו את דרכם קודם לפקיעין, מקום מערת הרשב"י, אח"כ לעכו, וכעבור שנה (אלול 1742) הגיעו ליעד כיסופיהם, לעיר הקודש ירושלים. לחידושיו על התנ"ך בספר הראשון שכתב בארץ קרא בשם '**ראשון לציון**', שהוא הספר הראשון שחובר בציון. לחידושי הש"ס הוא קרא בשם '**חפץ ה**" על שם הכתוב, "**אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ...**" [במדבר י"ד 8] שמות ספריו ומעשיו כל כולם היו רצופים אהבת ארץ ישראל. בהיותו בגליל נקרא לשמש ברבנות בטבריה אך מכמה טעמים ובהם נסתרים העדיף לילך לירושלים, שם יסד שתי ישיבות - אחת נגלית בנגלה והשניה נסתרת. **ר' חיים בן עטר** חיבר את ספרו '**האור החיים הקדוש**', פירוש על התורה בדרך הפשט, הדרש והסוד, וכולו אומר כבוד לקדושת ישראל והארץ הקדושה וכולו דבקות בבורא העולם בשבתו בירושלים. כתב כי הדר בירושלים אינו חפץ בענייני העולם הזה כלל, והוא מתעלה בקדושתה. רבינו נפטר בצעירותו בשנת 1743. בן 47 שנה היה, ונטמן בהר הזיתים. אלפים ורבבות נוהרים לקברו להתפלל על צער השכינה הקדושה ועל גאולת ישראל.

[אנציקלופדיה לבית ישראל ותודות לרב י. אלנקווה]

***

היתה זאת הרצאה על ניהול יעיל של זמן. משנכנס המרצה לאולם הוא הניח על השלחן צנצנת גדולה ו... ריקה. בתחילה, הוא הוציא משקית שהיתה איתו כמה אבנים גדולות והכניסן לצנצנת. שאל את הסטודנטים, 'האם אוכל להכניס עוד?' וענו 'לא'. 'ולמה לא?' שאל. 'כי אין עוד מקום בצנצנת.' 'האמנם?' הוא שואל שוב. ועם זאת, הוא מוציא שקית שניה ומשם 'מוזג' **חתיכות חצץ** לתוך הצנצנת. שאל את הסטודנטים, 'האם אוכל להכניס עוד?' וענו 'לא'. 'ולמה לא?' שאל. 'כי אין עוד מקום בצנצנת.' 'האמנם?' הוא שואל שוב. ועם זאת, הוא מוציא שקית שלישית ומשם 'מוזג' **חול** לתוך הצנצנת. השאלות והתשובות חזרו על עצמן גם הפעם, על אף שהסטודנטים התחילו להרגיש שהמרצה מוביל אותם ל... אזי, אחרי החול, הוא מוציא כד מים וממלא את הצנצנת גם עם **מים**. הפעם כולם הסכימו שאין כבר עוד מקום בצנצנת.
עכשיו שואל המרצה, 'וכי מה בדיוק ניסיתי להדגים לכם כאן?' אחרי מספר רגעי חשיבה, עונה סטודנט אחד את הברקתו: 'רצית להראות לנו שאדם שיודע טוב לנהל את הזמן

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', ט"ו בתמוז תשס"ג (15 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שלו, תמיד יכול למצוא פנאי לעשות עוד משהו.' 'יפה', השיב לו המרצה, 'וכן אפשר ללמוד עוד מוסרי השכל מתרגיל זה. אך לא זאת היתה כוונתי.' [ההמשך, בע"ה, בדף של מחר]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל